

Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov

Surfer

školský časopis

šk. rok 2019/2020 č. 27

Slovo na úvod

Milí kamaráti čitatelia,

ozývame sa Vám opäť s novým číslom školského časopisu. Čas neúprosne beží a napriek tomu, že sme sa pustili do tvorby nových článkov a umeleckých textov hneď v septembri, prvé číslo časopisu vychádza až v novom kalendárnom roku. Aspoň vidíte, že práca so slovom nie je med lízať!

V prvom čísle časopisu v šk. roku 2019/2020 bude opäť prevládať vlastná tvorba žiakov. Okrem poviedok sa rozhodli deviataci s vami podeliť so svojimi pocitmi z testovania KOMPARO, ktoré majú za sebou. Čakajú Vás aj krásne ilustrácie, ktoré vytvorili výhradne žiaci svojimi rukami.

My Vám prajeme príjemné čítanie a tešíme sa na Vaše pozitívne i negatívne ohlasy.

Pretože každý názor nás posúva vpred!

Redakčná rada

OBSAH

Slovo na úvod	2
OBSAH	3
Komparo 2019	4
Bájka	6
O dvoch tulipánoch	6
Vianoce	7
Fantasy	8
Obraz pre Cyrila	8
Poviedky	11
Inzerát roka!	11
Čiernobiele fotografie	16
Krehkosť	18
Signály	24
Nevypovedané	27
Poznanie	31
ANEKDOTY (6.B)	35
Slovo na záver	37
Zloženie redakčnej rady	37

Komparo 2019

Nás deviatakov v tomto školskom roku čaká Testovanie 9. Aby sme zistili, ako sme na tom s vedomosťami, mali sme možnosť napísať si test KOMPARO zo slovenského jazyka a matematiky. Tento test sme písali vo štvrtok 14. novembra 2019.

Do školy sme prišli o takom čase ako každý deň. Prvý predmet, z ktorého sme písali test, bola matematika. Ešte pred zvoneními si niektorí spolužiaci zháňali kalkulačky. Nemala som pocit, že by sa niekto bál alebo bol v strese. Po zazvonení na hodinu sme sa od učiteľov dozvedeli dôležité informácie a začali sme písať. Počas písania testu bolo v triede ticho, pretože sa všetci sústredili na počítanie. Po hodine sme museli naše testy odovzdať. Ako je už u nás zvykom, začali sme sa o teste rozprávať, porovnávať výsledky a podobne. Myslím si, že každý z nás stihol dopísať. Po prestávke sme mali test zo slovenského jazyka. Opäť nám naše slovenčínárky povedali, ako test vypísať alebo zmeniť odpovede a pustili sme sa do toho. Mala som pocit, že tento test mali všetci veľmi skoro napísaný. Čakala som, že mi to bude trvať dlhšie, ale vyplnila som ho asi za dvadsať minút. Keď prešlo šesťdesiat minút, odovzdali sme vyplnené testy. Po zvonení sme išli za spolužiakmi z ostatných tried. Porovnali sme si naše odpovede a porozprávali pocity z testov. Moje pocity boli celkom dobré. Čakala som, že to bude ťažšie, pretože nás všetci „strašili“, že Komparo zvykne byť ťažké. Pani učiteľka nám na slovenčine povedala, ktoré odpovede zo slovenčiny by mali byť správne. Mňa môj výsledok milo prekvapil, pretože som to čakala o dosť horšie. Oba predmety mi hodnotím celkovo tak, že sa dajú zvládnuť. Myslím si, že z matematiky budem mať o niečo horší výsledok, ale snáď to nebude veľký rozdiel. Opýtala som sa aj niektorých mojich spolužiakov, aké pocity mali z Kompara. Takmer všetci si myslia, že to bolo ľahké. Veľmi veľká časť si myslela, že test zo slovenského jazyka bol ťažší, ale nebol v nich veľmi veľký rozdiel.

„Po dopísaní prvého testu, čiže testu z matematiky, som mala zmiešané pocity. Potrebovala by som trochu viac času na dokonalú prípravu, ale aj tak podľa mňa bola jednoduchšia matematika ako slovenčina. Som rada, že som si mohla vyskúšať testovanie a zistiť, v čom musím ešte zabrať, aby to v apríli dopadlo čo najlepšie.“

(Natália Kačmárová)

„Myslím si, že Komparo nebolo až také ťažké a veľa z nás ho napísalo dobre. Ak je pravda, že býva ťažšie ako Testovanie 9, mnohí by sme mohli mať šancu napísať ho tak, aby sme nemuseli písať prijímačky.“

(Michaela Čebrová)

„Myslím si, že tohtoročné Komparo nebolo práve najťažším spomedzi všetkých nácvičných testov, ktoré sme písali ako prípravu. Úlohy boli stredne náročné, no najnáročnejšie bolo ovládnuť stres, sústrediť sa a časovo to zvládnuť.“

(Andrea Ondrejová)

„Aj keď takmer každý žiak neprikladá rovnakú váhu Komparu ako Testovaniu 9 (Monitor), na každého pôsobil stres. Len si to predstavte. Hodinu si lámeš hlavu nad nie zrovna najľahšími matematickými príkladmi a keď si už myšlienkami úplne inde, zrazu sa pred tebou objaví test zo slovenského jazyka a literatúry. Podľa môjho názoru takmer pre väčšinu bol test z matematiky jednoduchší ako zo slovenčiny. V niektorých triedach to žiaci urobili tak, že si odpovede, ktoré zapísali do odpoveďového hárku, zároveň napísali na vedľajší papier. Dost často aj mňa prekvapilo, keď sa môj výsledok líšil od spolužiakov. Veď vás by neprekvapilo, ak by vašim spolužiakom vyšiel výsledok 36 a vám Švajčiarsko? Tak či onak Komparo je pre žiakov 9. ročníka výborná skúsenosť predtým, ako budú písať najpodstatnejší test celého roka, Monitor.“

(Patrik Bartko)

To, ako sme tento test zvládli, sa dozvieme krátko pred Vianocami. Som veľmi zvedavá, ako na tom všetci sme, pretože po vianočných prázdninách nám ostáva už len pár mesiacov, aby sme sa poriadne

pripravili na Testovanie 9 a prijímacie testy na stredné školy. Snáď sa všetkým vyplnia očakávania a všetci sa dostanú práve na tú školu, ktorá je pre nich najlepšia. Verím, že sa s pomocou našich učiteľov pripravíme na tieto testy najlepšie, ako vieme.

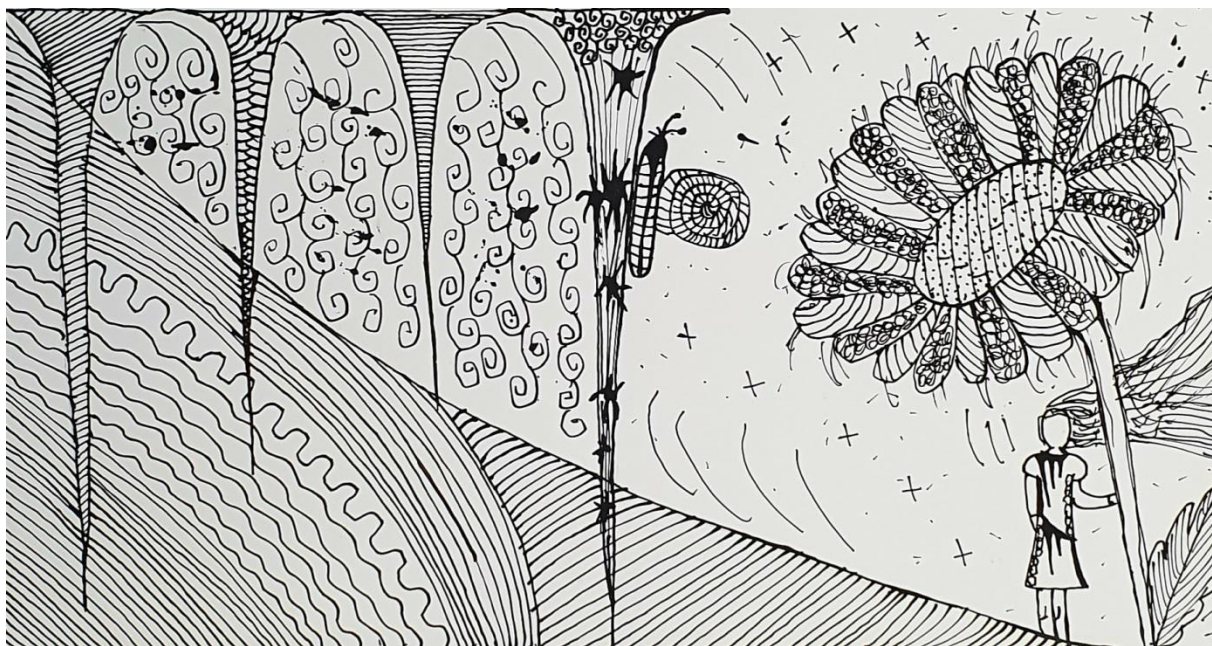
Karolína Hudá, 9.A

Bájka

O dvoch tulipánoch

Boli raz dva tulipány čakajúce v zemi, kým pominie zima, aby mohli znova zakvitnúť. Ale zima bola dlhá a prvý tulipán nedočkavý. A tak len čo začal prvý marcový deň, rozhodol sa, že vykvitne. Darmo ho druhý tulipán odhovárал, že je vonku zima a zahynie. Vykvitol, každý sa čudoval, čo tu tulipán robí tak skoro. Potom prišli mrazy a tulipán zamrzol. Druhý tulipán si počkal, vykvitol a priniesol radosť všetkým naokolo. Nie nadarmo sa hovorí: Trpezlivosť ruže prináša.

Natália Kroláková, 6.B

Ilustrácia: Jarmila Piskurová, 7.B

Vianoce

Pri obrovských sviatkoch, ako sú napríklad aj Vianoce, sa ľudia delia na dva tábory. Jedny tento sviatok berú ako dni lásky a pokoja a druhým sa tento sviatok hnusí už len tým, ako ho prezentujú média. Veď zoberte si, že ešte babke sviečka na hrobe nedohorela a už v rádiách púšťajú vianočné piesne (ktoré už sú samé o sebe otrepané), a televíziách sa začnú objavovať vianočné reklamy.

Aj keď my ako kresťania slávime tento sviatok ako narodenie Ježiša Krista, stále nám média dávajú pred oči Santov, vianočných elfov, lietajúcich sobov a podobne.

Ďalšia veľmi neprijemná súčasť novodobých Vianoc sú aj takzvané "Black Fridays". Sú to dni, počas ktorých obchody zlacnia svoj tovar o niekoľko desiatok percent, aby už teraz donútili ľudí kupovať darčeky na Vianoce. Doslovne každá druhá reklama či už v televízii, na bilbordoch alebo v rádiu je o Black Fridays. Tieto reklamy sú natoľko otravné, že každému, ktorý sa týchto nákupov nezúčastní, iba kazia príjemný pocit Vianoc.

Ďalšia neprijemná súčasť Vianoc sú preplnené mestá. Dôvod je taký, že množstvo ľudí, či už z blízkeho okolia alebo zo zahraničia, sem prichádza kvôli rodine a priateľom. To by nebol až taký problém, ale títo ľudia dosť často chodia so svojimi rodinami na vianočné trhy. A tam už nastáva ten problém. Pri takom počte ľudí je pravdepodobnejšie, že natrafíte na vreckových zlodejov. Ani neviete ako a zrazu vám zmizne peňaženka, mobil či hodinky. Ja viem, áno, sú Vianoce a ľudia by mali byť k sebe milší, no aj takýto ľudia existujú.

Tak či onak aj cez tieto problémy sa ja osobne na každé Vianoce teším a ešte som nezažil žiadne, ktoré by som si neužil. Ak prehladnem otravné reklamy, piesne a podobné neprijemnosti, sú to naozaj sviatky pokoja a lásky.

Fantasy

Obraz pre Cyrila

Zazvonil zvonček na dverách. „Už idú!“ bežal k dverám Cyril. Z návštevy bol síce nadšený, no obával sa neúspechu. Na párty s občerstvením iba z bio ovocia a zeleniny mal prednášať o tom, ako by sa dalo zbaviť Aloviov- lietajúcich stvorení, ktoré z vesmíru trhajú obal zemegule za účelom stravy bez toho, aby ich museli zabíjať.

Otvoril dvere, za ktorými stálo päť ľudí. Jedného z týchto ľudí Cyril osobne poznal. Bol to jeho kamarát z mladých čias. Fedor Cyrila tiež hneď spoznal a na rozdiel od ostatných sa pozdravil ahoj a nie dobrý deň. Vzápätí sa otočil na profesorku Faustovú, doktora Elizeja, právnika Pereleja a pána Tajanského a oznámil im, že keď boli s Cyrilom malí, stále hrali *Človeče, nehnevaj sa*. Počet rozohraných partií si po mesiaci začali zapisovať. Hru hrali deväťstoosemdesiatkrát. Fedor deväťstoosemdesiatkrát prehral. „Prišli sme tu z iného dôvodu“ poznamenal Fedor. „Jasné, poďte do obývačky, mám tam pripravenú prezentáciu,“ povedal Cyril.

Návšteva sa usadila na gauči. Spoločne konzultovali situáciu súvisiacu s Aliovmi. Síce to zatiaľ nie je príliš veľký problém, keďže Aliovia majú veľkosť mravcov, avšak o približne desať rokov by mohol byť. O hodinu neskôr sa zhodli na jednom riešení, a to letieť do vesmíru v tesnej blízkosti nad zemou so špeciálnymi vrecami alebo skôr klietkami a vypustiť ich na inej planéte – Uiopsii.

Profesorka Faustová mala pre Cyrila darček, ktorý mu pri príchode zabudla odovzdať. Bol to obraz. Obraz, na ktorom boli nakreslení Aliovia, ako jedia zemský obal. Myslela si, že to bude výstižné. A to aj bolo, Cyril sa venoval výskumu Aliov už niekoľko rokov. Obraz mu vyčaril úsmev na tvári. Všetci piati sa dohodli, že sa zajtra stretnú a pôjdu predstaviť svoj návrh prezidentovi.

Hneď ako sa zavreli dvere, Cyril zobral kľúče od pivnice, aby si zobral klince. Odniesol tam aj bicykel jeho strýka, ktorý má už asi desať rokov. V lete na ňom jazdil do práce. Vtom niekto zaklopal. Bol to Fedor pod zámienkou zabudnutého klobúka. V skutočnosti si prišiel zahrať *Človeče, nehnevaj sa*. Chcel nad ním konečne vyhrať. Cyril sa pousmial a povedal: „Dobre, ale najprv by som chcel zavesiť tento obraz.“ „Jasné, jasné, nechcem vyrušovať,“ odvetil Fedor. Spoločne zavesili obraz. Už išli do obývačky, keď začuli zvuk podobný škrtnutiu kameňov. Vrátili sa späť ku obrazu. Skúsili s ním pohnúť, ale zrazu sa nedal odlepiť od steny. Fedor sa obrazu dotkol, no ruka sa mu prepadla a už ju nevidel. Cítil akoby mu ruka voľne letela v inej dimenzii. Po krátkom šoku sa snažil ruku vybrať. Zostala nepozmenená, no stalo sa niečo ešte divnejšie ako predchádzajúce udalosti.

Z obrazu vyšlo asi osem bielych až priesvitných mravcov. Cyril rýchlo schmatol Aliov lezúcich po stene a hodil ich späť do obrazu. Pomohlo to, ale nie na dlho. Z obrazu alebo inak povedané teleportu vyšla ďalšia várka Aliov. Zatiaľ, čo Cyril hádzal Aliov do obrazu, Fedor zavolať pani Faustovej. Opísal jej situáciu a ona sľúbila, že príde do desiatich minút. Tak sa aj stalo. Profesorka neverila vlastným očiam. „Človek, ktorý by nám s tým naozaj vedel pomôcť, je kozmonaut Tajanský,“ navrhla Faustová. „Dobrý nápad, hneď mu idem zavolať,“ povedal Fedor.

„Už je tu!“ skríkol Cyril. Na stene bolo približne 60 Aliov. „Napadá mi riešenie,“ zašomral Tajanský. Jeho nápad bol skočiť do obrazu, zobrať vrecia, vhnať do nich Aliov, vrátiť sa späť a keď pôjde raketa do vesmíru zoberie aj kliečky s Alijmi a vypustia ich na planéte Uiopsia. Ostatní mu nápad schválili. Dohodli sa, že nápad zrealizujú akonáhle si pôjde Tajanský po skafander a Fedor pôjde po vrecia. Cyril a Faustová ostanú tu a budú musieť hádzať Aliov naspäť do obrazu. Po pol hodine prišiel Fedor s vrecami a chvíľu za ním už vystrojený Tajanský.

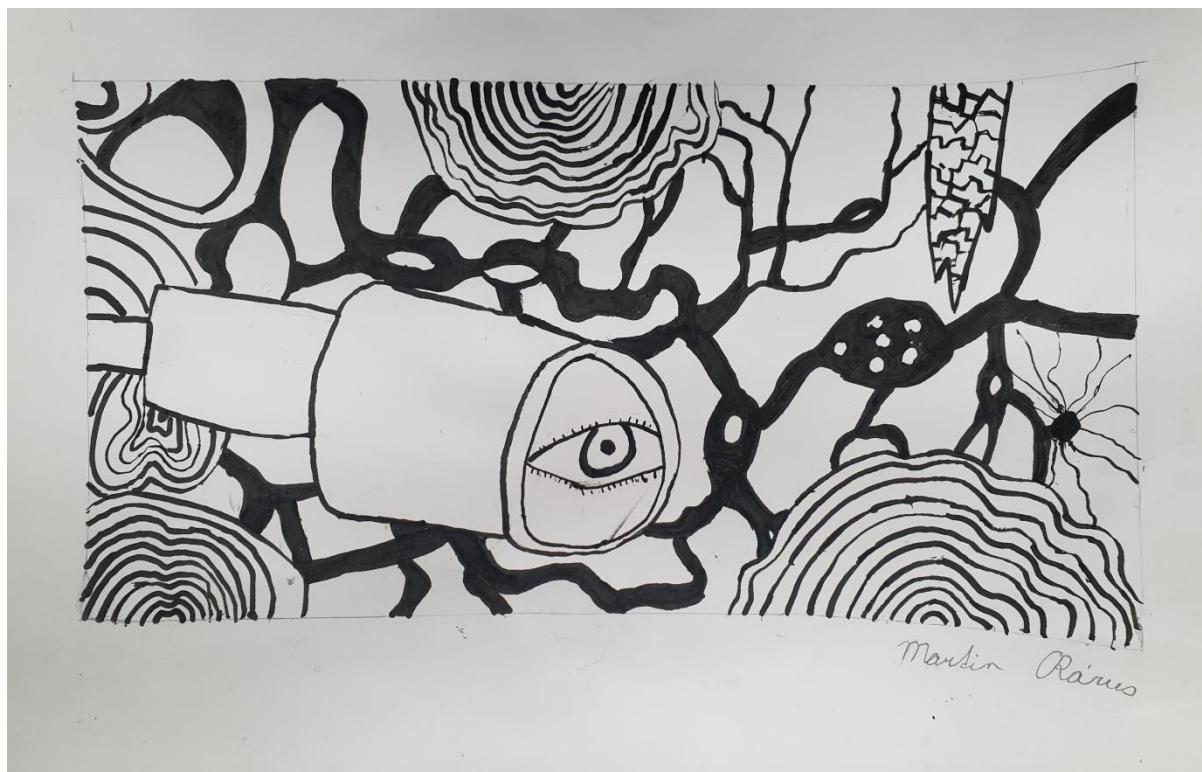
Cyril šiel do pivnice po lano, ktorého sa bude Tajanský držať. Všetko bolo pripravené. Už skočil. Tak ako očakával, na druhej strane obrazu bol vesmír s lietajúcimi Alijmi. Keď mal všetkých Aliov nazbieraných vo

vreciach, trikrát zatahal za lano. Bol to znak, že ho majú vytiahnuť. Najprv do teleportu hodil poriadne silno zaviazané vrecia, potom vyšiel on sám. Všetci boli šťastní. Nemohli už dlhšie počkať, a tak sa rozhodli, že zavolajú Elizeja a Perelaja a pôjdu za prezidentom.

Prezident o tejto akcii vedel, preto raketu chystal už najmenej rok a pol dopredu. Súhlasil s návrhom, ktorý mu päťica predniesla. „Raketa bude letieť už budúci týždeň v piatok,“ vyhlásil prezident. Tím, ktorý bude letieť, sa už musí chystať. Aliov zatiaľ odložili do prísne tajnej komory. Bola to najväčšia udalosť, čo sa mala konať.

V piatok ráno mal celý svet zapnutú televíziu. Vesmírny tím už sedel v rakete spoločne s Alijmi. Začalo odpočítavanie. Ani sa nenazdali a už boli vo vesmíre. Na najbližšiu planétu cestovali dva mesiace. Cyril, Fedor, Fausová, Elizej, Perelaj a hlavne Tajanský sa stali celosvetovými hrdinami. Po dvoch mesiacoch sa raketa s posádkou úspešne vrátila domov.

Nina Vašková, 8.A

Ilustrácia: Martin Rázus, 7.B

Poviedky

Inzerát roka!

Ak ste sa náhodou chystali prechádzať okolo ulice Plesnivá, radím vám, aby ste sa jej oblúkom vyhli. Nie kvôli plesni, tá je skoro všade, ale kvôli mojej bláznivej rodine. Kvôli Nebehájovcom. To je oco, mamina, sestra Sofia alebo želatína, dvojičky v maminom obrovskom bruchu a ja – jediný normálny člen rodiny. Osoba, ktorá vás varuje vždy a všade pred ududraným nervóznym otcom, vreštiacou generálkou, príliš múdrou slovenčinárkou, mamou a bláznivou ufňukanou želatínou, ktorú každý utorok musím nedobrovoľne odprevádzať na gymnastiku. A čo nastane potom, čo z nemocnice privedú tie dve uplakané manipulačné dvojičky, si ani nechcem predstaviť!

Nikdy nezabudnem na deň, keď mi rodičia oznámili tú hroznú správu, že do rodiny pribudnú ešte dve malé otravy. Len si to predstavte! Už od svojich piatich rokov musím dozerať na výchovu želatíny a ďalším dvom deckám v ženskom rode robiť babysitting už stopercentne nezvládnem. Nechápem, načo sú nám ďalší členovia. Veď teraz to moji rodičia so želatínou ledva zvládajú. Super! Oco s mamou môžu mať ešte ďalšie dve vreštiace dievčatá a ja nemôžem mať ani potkana, ktorý by nás, mimochodom, vyšiel lacnejšie. Žobroním o neho už celé leto. Vôbec sa ma nespýtali, či chcem ďalšieho súrodenca a či sa s ním chcem deliť o izbu, o ktorú sa už teraz delím so Sofiou. Najviac ma štvie, že to budú baby. Podľa mňa baby vybrala mama a oco sa nezmohol protestovať, že chce chlapca do našej futbalovej obrany. Odvtedy, čo sa narodila želatína, mama je generál a oco je pod papučou. Neviete si ani predstaviť, ako veľmi túžim po bratovi. Konečne by ma mal kto zastupovať na „čajových dýchankách“ mojej sestry.

Má to ešte jednu veľkú nevýhodu. Väčšina dievčat nevie kopnúť poriadne do lopty alebo spôsobiť to, že si rodičov predvolá na pohovor riaditeľ, zato sú príliš múdre v predmetoch ako je slovenčina. Myslím si,

že mama má sestru kvôli tomu radšej. Ale ja zato nemôžem, že som nezdedil jej slovenčinárske gény. Verejne sa vám priznávam, že ja Peter Nebehaj som za svoj pubertiacky život nedostal zo sloviny jednotku. Moja sestra má jednotiek zo sloviny plnú žiacku knižku. Mama si doteraz nezvykla. Ale oco už hej. V žiackej knižke mi doslova kričia päťorky, či pyšne svietia bacuľky trojky s hviezdičkou. Ha! Vždy keď dostanem z diktátu trojku s hviezdičkou, pyšne sestre ukazujem známku. Totiž ona ešte nikdy hviezdičku nedostala.

Za moje otrasné známky aj tak môže učka Nebehájová – mama, ktorá má schopnosť ako učiteľka jedným pohľadom spraviť prednášku o slušnom správaní. Ako učiteľku svoju mamu nenávidím. Doslova neznášam tie jej sprosté úlohy, ktoré mi neustále vyjdú na celú stranu. Minule som jej odvetil, že tie jej úžasné dlhé domáce ničia naše lesy. Aby sa zachovala ako matka roka a aktivistka za životné prostredie, na druhý deň mi priniesla zošit s takými malými riadkami, že na prečítanie textu bude potrebovať lupu.

Ten zošit budem môcť hneď využiť, pretože do zajtra mám napísať zaujímavý inzerát na podujatie, ktoré sa uskutoční zajtra v škole. Podujatie, ako inak, navrhla moja mama. Z toho, čo som pochopil, mám vytvoriť do zajtra inzerát s tým, čo by som chcel predáť. Úprimne, ani nemám čo predáť. Všetky moje cool autíčka predala na bazáre mama, aby želatína mala sto sponiek do vlasov, ktoré som v jej vlasoch ešte nikdy nevidel.

No a teraz sedím už dve hodiny nad domácou a nemám nič. Požiadal by som o pomoc oca, lenže ten je na tom s gramatikou horšie než ja, a to už je čo povedať. Ak by som požiadal o pomoc sestru, vyzeralo by to príliš nereálne, kebyže odovzdám dokonalú prácu. Okrem toho, určite by mi tú láskavosť neurobila sestra zadarmo. Vidíte, preto chcem potkana alebo brata. Dievčatá sa o svoj rozum nedelia ani s vlastným bratom. Tak sa teda musím spoliehať na svoj mozog. Rozmýšľam, rozmýšľam, ale nič mi nenapadá. Mohol by som predáť svoj starý bicykel, no má to malý problém. Bicyklu nefungujú brzdy a tuším má aj defekt. Možno by som mohol predáť

svojich desať kníh, ktoré som ešte od Vianoc ani nezobral do rúk. No, čo budem čítať tým malým otravám na dobrú noc, keď ich predám.

Celé je to na prd. Tú domácu nemám šancu stihnúť, keďže ma každých desať sekúnd otravuje želatína. Do izby už vošla po piaty raz a stále nepochopila, že sa nebudem zase hrať na princeznú.

„Peťko, Peťko, poď sa so mnou hrať. Ja budem princezná a ty môžeš byť zlá macocha,“ prosí ma sestra.

No skvelé! Ešte mi aj pridělila funkciu hnusnej macochy s bradavicami. To určite. Minule som aspoň hral pekného princa.

Otravuje znova: „Peťo, tak mi poď zaplietať vlasy ako kráľovnej.“

„Čo som tvoj otrok? Choď otravovať otca. Si slepá? Nevidíš, že niečo robím!“ nahnevane zakričím.

Už je tu znova jej typická hra ako ma naštváť a prinútiť ma venovať sa jej. Želatína sa stihla zduť a sfarbiť dočerven a opäť dala ruky vbok. Stavím sa, že o chvíľu jej vystúpenie vyvrcholí plačom a kričaním. Tri, dva, jeden.

„Mama, Peťo mi robí zlosť!“ začne kričať popri plači.

Moja sestra by kludne mohla byť herečkou roka 2020. Tuším, že čím je staršia, tým je v tom skúsenejšia. Ale ani ja nie som v hraní celkom zlý. Dokonale sa mi darí ju ignorovať.

„Peter, ak ti ja pomôžem s domácou úlohou, ty sa budeš so mnou hrať!“ odvetí tým typickým prísny maminým tónom.

„Nie, nebudem sa s tebou hrať. Ak chceš, požiadaj rodičov, aby ti našli pestúnku a tá sa bude s tebou hrať. Vypadni, lebo ti už nikdy nekúpim darček na narodeniny.“

„Peťko, Peťko, prosím.“

Z prísnej sestry, ktorá vás zaškrťí ak poviete nie, sa zrazu zmení na sladkú sestričku.

„Peťo, urobím, čo budeš chcieť.“

„Želatína, si strašne protivná. Choď sa hrať sama a zatvor za sebou dvere! Ak neposlúchneš, na týždeň ťa niekomu požičiam.“

Vtom mi napadla úžasná myšlienka napísať inzerát o sestre. Len si to predstavte, aké by tu bolo ticho. Aspoň na týždeň by som ju už nemusel odprevádzať na tréning na gymnastiku.

Navrhol som jej: „Ak zajtra pôjdeš so mnou do školy ako súčasť projektu zo slovinu, zahráme sa, čo budeš chcieť.“

„Budem modelka a môžem si obliecť trblietavé šaty?“

Jej rečiam som nevenoval pozornosť, nakoľko som sa venoval inzerátu. Inzerátu, ktorý bude najkreatívnejší spomedzi všetkých! Večer som zaspával s bolesťou ruky od trojhodinového písania. Verím si, že tentoraz z projektu dostanem lepšiu známku než štvorku a potom na môj inzerát nikto nezabudne.

Od skorého rána ma sestra mučila otázkami, čo si má obliecť, čo má hovoriť, či sa má usmievať, či má niečo zatancovať. Zakaždým som jej odpovedal: „Budeš len stáť.“ Celkom ma svojimi otázkami privádzala do šialenstva. Ešte horšie to bolo, keď sme prišli do triedy, kde sa podujatie konalo. Bombardovala ma tisíckami otázok. Nestíhal som jej však odpovedať, pretože som zisťoval a počúval, čo si na projekt pripravili moji spolužiaci. Karol, môj najlepší kamarát, sa rozhodol predať jeho starý, od desiaty splesnivený ruksak. Mohol by byť tým najlepším obchodníkom, aj tak by sa mu ho nepodarilo predať. O niečo lepší inzerát mala pripravený Peťa. Predáva všetky svoje nohavice, do ktorých sa už nezapne. Najlepší však podľa mňa bude môj inzerát. Veď moju sestru by si mohla požičať práve Peťa, keďže má len staršieho brata. Alebo Matej, ktorý je jedináčik.

Po dvoch hodinách prezentovania mojich spolužiakov som sa konečne dostal na rad ja! Hneď, ako prišla ku mne a sestre mama alias učiteľka slovinu, začal som čítať môj inzerát:

Požičiam svoju malú sestru Sofiu Nebehajovú, pomerne mladú, na prevychovávanie podľa vašich potrieb. Je to malá blondína, ktorá si nikdy na seba neoblečie tepláky. Chodí na základnú školu a domov vám nedonesie žiadne pokarhanie od riaditeľa.

Výhody: poupratuje vám celý dom, ak jej na večeru pripravíte palacinky. Chodí spať o ôsmej, dokonca aj cez víkend. Neverí v žiadneho Mikuláša či Zúbkovú vílu, takže na takéto výmysly pri nej ušetríte peniaze. Nikdy sa s ňou nebudete musieť učiť do školy, či pripravovať projekt. Všetko, čo potrebuje, je wifi.

Nevýhody: príliš otravná, manipulačná. Niekedy budete mať pocit, že ju musíte zaškrtiť. Časom si zvyknete na jej ukecaný jazyk, falošné spievanie či vykrikovanie zo sna.

Rada pre nových súrodencov: v žiadnom prípade jej nezabudnite kúpiť darček na narodeniny (20.10.).

Želatína je najlepšia sestra, akú môžete dostať.

*Ako bonus vám zadarmo požičiam ešte nenarodené, uplakané, no
zlaté dvojčky.*

Cena: 30 kinder vajíčok.

Po prečítaní inzerátu som dostal veľký aplauz od všetkých chalanov, ktorí skandovali: „Za jedna, za jedna!“

Dievčatá len sladko vzdychali „Nádhera, Peťko!“

Bol som na seba hrdý, aký krásny nápad som dostal, aby som sa na týždeň zbavil sestry. Zbadal som však v rade nahnevaný pohľad mojej mamy. Až ma zmrazilo.

Začala rozčúlene poučovať: „Peter Nebehaj! Keď som povedala, aby ste boli kreatívni, nemyslela som to takto. Za celú svoju učiteľskú kariéru mi doposiaľ nikto neodovzdal referát o zapožičaní súrodenca, ktorý bol taký vtipný. V každom prípade to nemení nič na fakte, že si nemal písať inzerát o svojej sestre. Ak by som ti za tvoju prácu dala päťku, brali by ste ma za najprísnejšiu a najnudnejšiu učiteľku na škole. Rozhodla som sa, že ti dám dvojku. Ale čakám, že sa ospravedlníš svojej sestre.“

Pre prvú dvojku zo slovinu urobím hocičo. Mama ako slovenčinárka síce bola na mňa po prečítaní inzerátu milá, no mama generálka by mi

rázom dala zaracha na mesiac. Nechápem však, načo som sa musel ospravedlniť sestre. Dokonca aj ona mi spoločne so spolužiakmi tlieskala.

Nakoniec by som ju aj tak nepredal. Nemal by kto po mne upratovať ponožky hodené na zemi, hnevať, manipulovať, rozveseľovať a nemal by som koho volať želatína. Predsa len, svoju želatínu mám rád a aj tie dve otravy, ktoré ešte nie sú na svete.

Ale aj tak od otca a mami aj naďalej budem žobroniť o potkana či iné zviera v mužskom rode.

Nevena Kraviarová, 9.B

Čiernobiele fotografie

Preskočila plot a dopadla do hlbokkej trávy. Okolo nej boli kukučky, sem-tam sa mihol zvonček či margaréta. Pred dvoma dňami nazbierala kyticu poľných kvetov, dala ju do sklička s objemom 7 dcl, takže vyzerala troška smiešne, keďže kvetov bolo pomenej. V kytici prevládali naopak zvončeky.

Aj teraz by nazbierala malú kyticu, no čas bol proti nej. Bola na úteku z detského domova, kde ju ako malú zanechali rodičia údajne pre vážne dôvody. Utekla preto, lebo ich chcela spoznať, zistiť čo za dôvody to boli a chcela mať konečne rodinu. Takto utekala už pol hodiny. Zastavila sa a sadla si pod vysoký strom, aby sa napila vody, ktorú si v rýchllosti zbalila spolu s makovým koláčom. Stmievalo sa, a tak vyliezla na strom, kde si urobila malú útulnú posteľ tak, že si pod hlavu položila tašku a zakryla sa bledomodrým svetrikom.

Zaspala. Asi po desiatich minútach sa zobudila na hukot sov. Oči si zakryla dlaňami a svetrik si pritiahla bližšie ku krku. Ostávalo jej len dúfať, že hukot a tie strašné zvuky utíchnu. Znovu zaspala. Tentoraz až do východu slnka. Keď sa zobudila, pod stromom ju čakali veľké psy a neskôr dobehli aj hlavní vedúci detského domova. Bolo jej jasné, že skôr či neskôr prídu na to, že im jedna osoba chýba. Ale verila, že na to neprídu tak skoro.

Pani M a pán Bontempi už stáli pod stromom. Nemuseli povedať nič, ich pohľad hovoril za všetko. Prikázali jej, aby zliezla dole a vrátila sa. Aj keď nechcela, zliezla.

Keď prišli do budovy so stovkami okien, bol už večer. Spoločne aj s ostatnými sirotami povečerali, vykonali večernú hygienu a ľahli do posteli.

Na druhý deň ráno sa po raňajkách rozhodla, že vyčká aspoň deň bez ďalších snáh na útek. Bola streda. Stred týždňa a zároveň najhorší deň v detskom domove, pretože každú stredu prichádzali úplne cudzí ľudia, ktorí sa spolu s pani M pánom Bontempi zamkli v hlavnej sále, aby podpísali nejaké papiere a následne si zobrali jedno až dve deti. Každá streda bola pre malé dievčatko hrozná. Presne pred mesiacom jej odišli dvojčatá a teraz nemá nikoho blízkeho.

Štvrtý deň v týždni. Ráno, ešte pred východom slnka, sa dievčatko nenápadne vytratilo. Keďže bolo natoľko chudé, prešmyklo sa cez dieru v plote a bežala do hlbokého lesa. Znovu si nezabudlo zbaliť vođu a tentoraz vzalo z raňajok orechový koláč. Zas si sadlo pod ten istý strom, aby si oddýchlo. Keďže teraz boli kvety jej jedinými priateľmi, rozhodla sa, že si nimi ozdobi svoje vlasy. Pri pohľade na seba v matnom odraze plastovej fľaše sa jej aspoň čiastočne objavil úsmev na tvári.

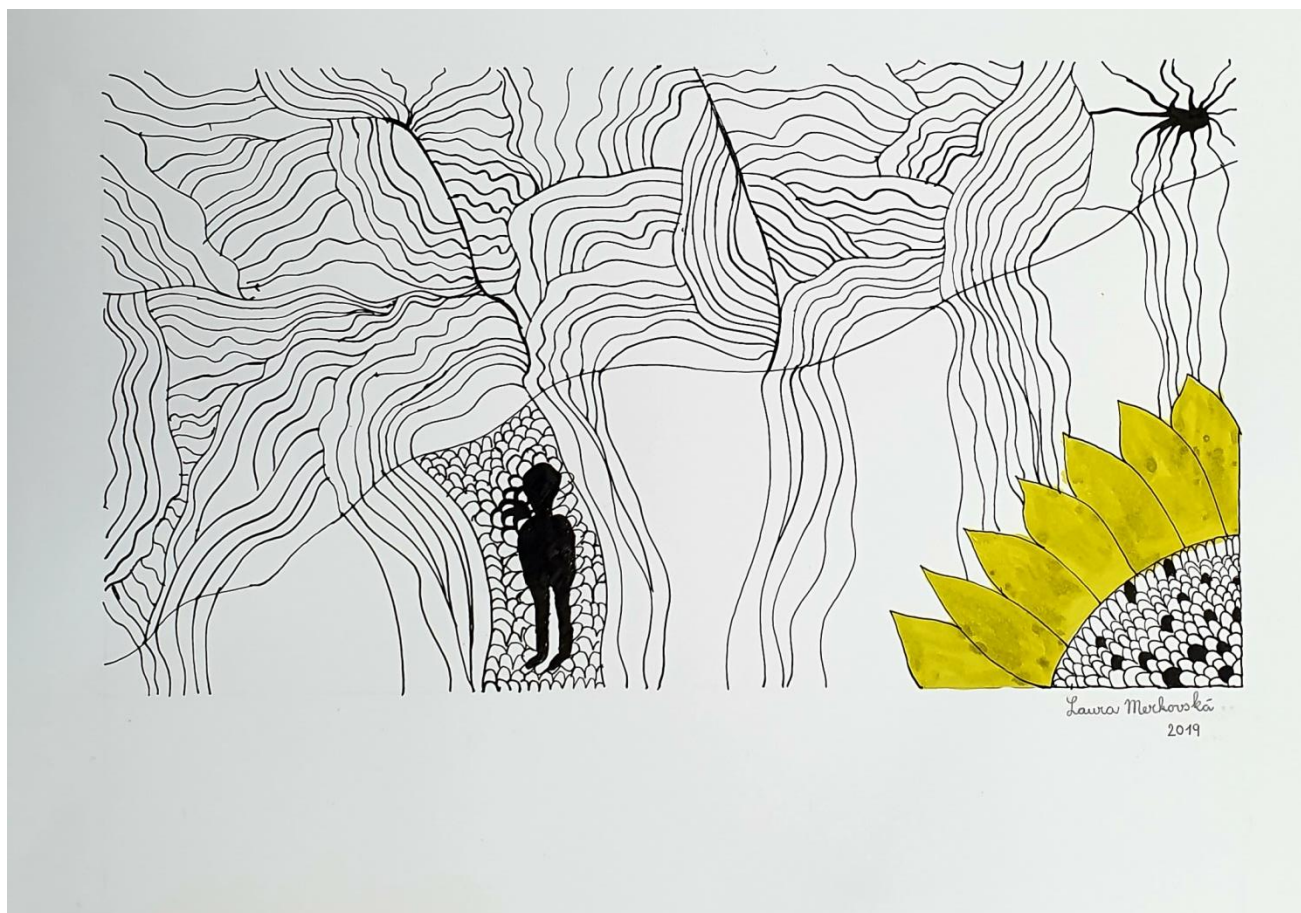
Zvečerievalo sa, a tak si opätovne ustlalo posteľ. Tentoraz sa v noci na hukot sov nezobudila. Keď vyšlo slnko, otvorila oči a myslela si, že ju pod stromom zase čakajú psy so svojimi pánmi. Pozrela sa dolu, ale nikde nič. Obliekla si svetrík, zliezla na zem a kráčala po ceste.

Prišla k opustenej dedine s ôsmimi domami. V jednom boli rozbité okná, v druhom vykopnuté dvere a v treťom rozpadnutá strecha. Vošla do štvrtého domu, kde boli pováňané rozbité keramické predmety. Porozhliadala sa. Pristúpila k malému stolíku v kúte izby, na ktorom našla balík s fotografiami. Boli čiernobiele. Na fotkách sa nachádzala ona, dvaja dospelí ľudia a ďalšie dve deti. Napriek neostrému rozlíšeniu fotografií hneď videla u dvoch detí črty dvojičiek, s ktorými donedávna trávila všetok čas.

Rozplakala sa.

Keď sa s fotografiou v ruke otočila k východu, vo dverách už stála pani M a pán Bontempi. Ich pohľad nebol prísny, ale ľútostivý a nežný.

Klára Vaščáková, 8.A

Ilustrácia: Laura Merkovská, 7.B

Krehkosť

Silueta kosca v ňom vzbudzovala strach. Hlavnou príčinou jeho strachu však nebola ostrá kosa v mužových rukách ani hrozivo vyzerajúce vysoké hory v pozadí. Des pramenil z toho, koho mu prísne vyzerajúci kosec pripomínal a aké spomienky to v ňom vyvolalo. Zaujatý pohľad na farebnú vitráž uprostred železničnej stanice mu z tváre ihneď zmizol. Po odvrátení sa od vitráže s motívmi malieb Martina Benku začal postupne

svoj výber cesty ľutovať a aj keď hlásenie o príchode vlaku, ktorým mal ísť, po chvíli sústredeného premýšľania zaregistroval, rozhodol sa nenastúpiť. Kvôli svojmu tvrdému otcovi alebo neoblúbenému rodnému mestu svoj strach z cestovania prekonávať nebude, no možno kvôli tomu áno. Pri kupovaní si lístka na najbližší vlak do Prahy zistil, že odvahu a odhodlanie na to, aby len po tretíkrát v živote prekročil hranicu štátu, mu dodal najmä otec. Chcel jemu aj sebe dokázať, že to môže zvládnuť, a to úplne sám.

Fóbiu zo zahraničia mu okrem dávnej, nie veľmi príjemnej dovolenky, spôsobila hlavne jeho nevydarená výstava v Poľsku a ako nepochopený a nesmelý študent umenia s nízkym sebavedomím potom na cestovanie vôbec nemyslel. Z nechceného premýšľania o minulosti ho náhle vytrhlo malé dievča, keď mu pochválilo modrý plášť pošpinený farbami, ktorý používal hlavne pri maľovaní v škole, ale aj pri iných každodenných činnostiach. Napríklad pri včerajšej príprave večere. Vďaka pretrvávajúcej príjemnej vôni, ale aj kvôli uvedomeniu si, že plášť si obliekol omylom, sa mu na tvári objavil malý úsmev. Napriek tomu, že pri počítaní peňazí, ktoré mal pri sebe, zistil, že mu vystačia ledva na spiatočnú cestu, jeho nervozita nestúpila, a keď dnes už po druhý raz začul hlásenie oznamujúce príchod jeho vlaku, bez zbytočného premýšľania a s prekvapujúcou smelosťou sa postavil a vykročil.

Vlak bol špinavo šedý, pochmúrny a s mnohými ľuďmi vo vnútri. Na chvíľu sa zamyslel nad tým, či si cestujúci vitráže na stanici pri tom zhone všimajú a či by sa vôbec rozhodol zmeniť svoje plány, keby ich nevidel. Počas cesty naňho počiatočný neprítomný stres začal postupne doliehať, no sychravé počasie jeho náladu nezhoršilo, naopak pomaly padajúce kvapky dažďa ho upokojovali.

Konečne vystúpil a chodidlami sa dotkol betónovej zeme. Teraz ho veľké kvapky, ktoré mu padali na hlavu bez čiapky, neupokojovali, kvôli spôsobujúcemu chladu jeho stav ešte zhoršovali. Oprel sa o najbližší strom, začal dýchať a po neurčitom čase sa pokojný, no stále mierne vystrašený rozhodol pokračovať.

Keďže so sebou mal iba trochu peňazí, vybitý mobil a kľúče, na cestu sa len nasmelo pýtal okoloidúcich. Niektorí mu bez záujmu a stroho odpovedali, iní sa obdivne alebo s miernym pobúrením pozerali na jeho plášť. Po viac ako troch hodinách blúdenia po Prahe konečne prišiel na vytúžené miesto. Stál pred *Národní galeriou*.

Keď na stanici po oľutovanom rozhodnutí navštíviť otca premýšľal nad tým, či pôjde domov alebo sa pokúsi prekonať strach zo zahraničia, uvidel plagát *Národní galerie Prahy* na výstavu obrazov zachytávajúcich vývoj avantgardných smerov prvej polovice 20. storočia. Cítil istý druh nadšenia.

Teraz, keď stál pred veľkým vchodom do galérie, kde ho takmer zrazil k zemi hlučný dav ľudí, nadšenie necítil. Pocítil zvyčajný strach a úzkosť a s neprítomným výrazom na tvári sa definitívne rozhodol, že zahraničie už nikdy nenavštívi.

Pomalým krokom prešiel po mokrých chodníkoch neustále sprevádzaný neprijemnými kvapkami dažďa, prekvapivo bez pomoci okoloidúcich, na železničnú stanicu. Zistil, že najbližší vlak späť ide až o niekoľko hodín. V noci. S nevysvetliteľným pocitom hanby a smútku sa rozhodol, že zostávajúci čas čakania strávi prechádzaním sa po uliciach upršaného mesta. Po dlhých chvíľach pomalého sa strácania v toľkých malých aj veľkých uličkách si na neďalekom vysokom, zato úzkom múre všimol ošarpané krvavočervené dvere, pri pohľade na vedľa končiaci sa múr nepotrebné. Po chvíli obzerania si ich z nich na jeho prekvapenie vyšiel malý chlapec s vlasmi rovnako červenými ako farba dverí, ktorý v skoro bielych dlaniach držal malý čierny papier s červeným nápisom *Maľba*.

Zarazil sa a na pár sekúnd zatvoril oči. Bledého chlapca aj napriek tomu, že si bol istý, že je skutočný, po otvorení očí nevidel.

Zvedavo podišiel k dverám, ale aj keď z nich len pred pár sekundami vyšiel chlapec, ktorý ich nezamkol, otvoriť sa nedali. Všimol si, že na dverách nie je zvyčajná dierka na kľúč, ale dlhá tenká tmavá diera obdĺžnikového tvaru. Bez uvažovania si sadol na vedľajší mokrý chodník

a začal premýšľať nad tým, ako by mohol staré dvere otvoriť a nad krátkym odkazom podivného chlapca.

Vedel, že sa tým nemusí zapodievať, no v podvedomí cítil, že tie dvere tu sú kvôli niečomu. Jeho myšlienky sa uberali mnohými smermi, no na záhadnú udalosť, ktorú chcel rozuzliť, sa mu výhradne myslieť nedarilo, pretože ako zvyčajne aj teraz premýšľal nad maľovaním – činnosťou, ktorú považoval za jediný spôsob úniku zo starostí každodenného života. Premýšľal nad materiálmi, ktoré si má na plánovanú maľbu nového obrazu kúpiť. Základ je biele plátno. Keď sa popri tom zamyslel nad nápisom v rukách malého chlapca, na tvári sa mu náhle objavil úsmev a on s nečakanou istotou vedel, čo má robiť. Rýchlo strčil ruky do vreciek pláštá, v ktorých mal ako zvyčajne niekoľko poloprázdnych farieb a staré poškodené štetce. Chýbalo mu už len plátno. Keďže sa pomaly stmievalo, nebol si istý, či ho ešte niekde nájde a pochyboval o tom, že mu peniaze vystačia na vlak, že ho vôbec stihne alebo že tie dvere nakoniec otvorí, no nemohol si pomôcť a rozbehol sa do ulíc, odhodlaný nájsť nejaký obchod s umeleckými potrebami.

Po viacerých otázkach mierených na okoloidúcich stál pred malým, opustene vyzerajúcim, zato jedným z mála otvorených umeleckých obchodov. Plátno v ňom po dlhšom hľadaní za pomoci starého predavača, ktorý mu niekoho pripomínal, našiel. Keď k červeným dverám s mierne vlhkým plátnom v rukách čo najrýchlejšie pribehol, z vreciek vytiahol staré štetce a farby, plátno si položil na neďaleký múrik a v miernom šere začal maľovať.

Nepremýšľal nad tým, čo bude s farbami vytvárať, pretože si nejakou nevysvetliteľnou silou spomenul na zvláštnu udalosť, na ktorú ešte nikdy nemyslel a nepamätal si, že by ju niekedy zažil. Spomínal si len na to, ako sa nachádza na okraji tichého listnatého lesa, hneď vedľa veľkej a voňavej lúky, končekmi prstov sa dotýka kmeňov vysokých stromov s farebnými listami a so zatvorenými očami vníma drsné odkazy prírody.

Premýšľal, cítil a maľoval.

Po neurčitom čase, v ktorom bol zahĺbený do maľovania, sa postavil s dokončenou maľbou v zašpinených rukách, podišiel k dverám a vložil ju do nich. Keď plátno do diery zapadlo, stisol kľučku, dvere pomaly otvoril a rovnako pomaly do nich aj vstúpil.

Teraz už rozumel veľakrát počutej a bezduchej, no v tomto prípade výstižnej fráze, že otvoril dvere do sveta, kde neexistujú limity. Pred sebou videl svet svojej maľby. Každý detail tohto sveta bol rovnaký, ako ho namaľoval pred pár minútami v úplne inom, predtým jedinom svete. Teraz už skutočne cítil vôňu kvetov, tvrdé kmene stromov aj upokojujúci šuchot lístia, no ako mal vedieť, ktorý z týchto svetov je skutočný? Možno boli skutočné oba a možno ani jeden. Náhle všetkému dôležitému aj tomu nepodstatnému rozumel, akoby mu nejaké myšlienky z hlavy odleteli a iné, oveľa usporiadanejšie, do nej vošli.

Vedel, že tento svet prvýkrát uvidel vo vlaku, v spánku, ktorý doteraz pokladal za bezsenný. Vedel, že zvláštny starý predavač, ktorý mu niekoho pripomínal, vyzeral ako bledý chlapec s odkazom v starobe. Vedel, že sa do tejto harmónie dostal zámerné. Vedel, že bude chcieť zistiť, kvôli čomu sa tu ocitol a vedel aj to, že niekedy bude musieť odísť.

Sadol si na mäkkú trávu na nekončiacej sa lúke oproti tichému lesu. Začal premýšľať, no bolo to premýšľanie bez pochyb, strachu alebo smútku. Premýšľanie bolo rovnako harmonické ako svet okolo neho.

Premýšľanie bolo harmóniou a harmónia bola svetom.

Hana Vorobelová, 8.A

Ilustrácia:

Klára Vaščáková, 8.A

Ilustrácia: Klára Vaščáková, 8.A

Signály

Moje digitálne hodinky zrazu prestali fungovať.

Nechápala som, boli nové.

Čudné.

Dobre.

Skúsím ísť do mesta dať ich opraviť.

Cestou som si všimla veľmi malú skoro neviditeľnú modrú vlajku.

Nový obchod.

Nečakané.

Vošla som dnu.

Kľučka pripomínala niečo ako žraločie zuby. Pochybovala som, či naozaj
vojsť, ale túžba po poznaní bola silnejšia ako som si myslela.

Vošla som.

Na stenách boli vyryté egyptské ornamenty. Staré police boli plné
starých kníh a rôznych iných harabúrd. Zo stropu viselo desať lustrov,
každý iný. Všade bolo množstvo prachu. Vyzeralo to, akoby to tu bolo
veľmi dlho a nikto sa toho ani nedotkol.

Nový obchod.

Ale nikdy som si to tu nevšimla.

Rozhodla som sa, že o tom zistím viac. Našla som ďalšiu, teraz oveľa
väčšiu policu. Gramofón.

Skúsím, či funguje.

Jasné, že nie.

Vedľa neho bolo niečo menšie.

Natiahla som sa po to a aha.

Zaprášená šperkovnica.

Odfúkla som vrstvu prachu. Bola nádherná. No nič v nej nebolo.

Pokračovala som ďalej pod zámienkou, že zistím, čo sa skrýva ďalej.

Prešla som cez chodbu plnú starých klobúkov, šálov a ďalších čudných
vecí.

Zrazu som objavila stojan.

Maliarsky stojan.

Zapozerala som sa. Nedokončený obraz sa začal akoby hýbať.

Cibuľky tulipánov zrazu začali rásť.

Pred mojimi očami začala rásť lúka plná kvetov.

V mojom vnútri sa začal šíriť neuveriteľný pokoj.

Akoby ma zrazu nič netrápilo.

Svet bol krásny.

Kam zrazu zmizli všetky problémy?

Zatvorila som oči a nechala som sa unášať pokojom, ktorý bol neopísateľne úžasný.

Ocitla som sa niekde úplne inde.

Nebolo tu veľa vecí.

Len stolík, na ktorom bol

pohár.

Niečo mi vravelo, aby som sa napila z tekutiny, ktorá pokojne ležala v pohári.

Pochybovačne som pohár zobrala do ruky a celý obsah pohára vyliala do svojich úst.

Vtom všetko pekné zmizlo.

Všade bola temnota.

Vôbec sa mi to nepáčilo.

Odtlačok môjho rúžu na pohári, ktorý som držala v ruke, začal miznúť.

Už tu nebolo vôbec nič.

Nič, len ja a

nepreskočiteľná priepasť.

Čo teraz? Skočiť? Ostať tu?

Vrzgajúca podlaha sa začala hýbať.

Skočím?

Čo ak to bude kľúč od mesta snov?

Skočila som.

Len som padala, padala a padala.

Okolo mňa začali lietať včely.

Čo tu robí včelí úľ?

Nakoniec som pristála v čudnej kancelárii.

Zas.

Super.

Stôl.

Stál tam veľký

stôl z mohutného dreva.

Na stole boli papiere a nejaký

poškrtaný text.

Časť z toho som si prečítala.

Asi nejaká poviedka.

Opäť tam bol obraz.

Vlastne

plátno.

Tentoraz na ňom už neboli tulipány,

ale

slnečnice.

Rýchlo som odvrátila zrak, aby sa nestalo to, čo predtým.

Všimla som si čudné dekorácie, ako napríklad žirafie nohy, oválny kvetináč s čudným kvetom a iné čudné veci.

Ako sa dostanem domov?

Ostanem tu navždy?

Čo tu budem robiť?

Napriek mojim obavám som už bola príliš unavená, tak som si len sadla za stôl, položila naň hlavu a

zaspala.

Soňa Tabačáková, 8.B

Ilustrácia: Hana Vorobelová, 8.A

Nevypovedané

Počas upršaného septembrového popoludnia som chcela stráviť príjemné chvíle so starou mamou. Rozhodli sme sa dať si čaj so škoricou pri vôni sviečok.

Počas nášho rozhovoru som sa ocitla vo veľmi príjemnej atmosfére. Mala som pocit, že sa môžem starej mame zdôveriť so všetkým. Dokonca aj s problémom, ktorý ma trápil viac než dosť, aj keď som si myslela, že ona mi v tomto rozumieť nemôže, veď ona nič také predsa zažiť nemohla.

Moja stará mama bola vždy typickou babkou, ktorá rozmaznáva svoje vnúčatá a užíva si život na dôchodku.

„Vieš, babi, keď sa už pýtaš na to, čo je to so mnou, prečo vyzerám úplne bez nálady, poviem ti to. Nikomu som sa ešte nezdôverila s tým, čím si prechádzam.“

„So všetkým, čo ťa trápi, sa mne zdôveriť môžeš. Možno máš pocit, že ťa v niečom nepochopím, no ver mi, nie je vždy všetko tak, ako sa na prvý pohľad zdá.“

„Tak dobre. Začalo to asi pred tromi mesiacmi. Pred prázdninami sme sa boli pozrieť na školu, do ktorej som mala oficiálne nastúpiť od septembra, aby som sa zoznámila so spolužiakmi skôr. Rodičia mi tvrdili, že sa možno budem menej báť novej školy.“

„Pamätám si ako si si obliekla obľúbené tričko hlavne preto, aby ti vynikla retiazka s motýľom, ktorú si odo mňa dostala ako pamiatku na výlet v Botanickej záhrade.“

„Keď som do tej novej triedy vošla, povedala som si, že všetci vyzerajú byť milí. Ale keď sme sa ocitli v triede bez učiteľky, zrazu všetci stíchli. Jedno jediné dievča ku mne pristúpilo a bola som z nej nervózna. Keď prišla až ku mne, všetci sa odstúpili. Bála som sa, čo sa stane.“

„Hmmm.“

„Najprv mi povedala, že si o sebe nemám veľa myslieť, lebo tu ma nikto nikdy nebude brať vážne. Že na ňu pôsobím ako nehodná byť jej kamarátkou. Bolo mi jedno, či sa so mnou bude rozprávať alebo nie, veď ak nemá záujem o spoločné spomienky a zážitky, aké majú kamarátky, tak ju o to nebudem prosiť. Boli však len dve možnosti. Prvá – kto je hodný jej kamarátstva, bude v škole obľúbený. Druhá – človek, ktorého si nevyberie ako kamaráta, bude mať zo života peklo. Mňa si teda ako kamarátku jednoducho nezvolila. Nechcela som sa s ňou hneď hádať a zaistiť si tak to, že môj ďalší rok v škole, teda prvý ročník strednej školy, bude utrpenie, a tak som len stála a počúvala čo hovorí. Keď si všimla môj privesok od teba, spustila vlnu slov o tom, že niečo tak nevkusné môžu nosiť len trápni ľudia, ktorí sú hodní len výsmechu. Keďže s ňou nikto nechcel mať problém, všetci sa začali smiať tiež.“

Svoje slová som hneď oľutovala. Načo som to všetko starej mame povedala. Ona určite vytiahne mobil a hneď všetko porozpráva našim. Tí to budú riešiť v škole a mne sa budú smiať ešte viac.

„Vieš, možno som stará a v dnešnej dobe nerozumiem úplne všetkému. No neboj sa, vieš, aj ja mám svoje tajomstvo. Možno máš teraz pocit, že sa to nijako nevyrieši a až do konca budeš žiť takto, no ver mi, že ty to môžeš zmeniť.“

„A ty to vieš ako? Ako vieš že ja sama môžem zmeniť to, čo sa okolo mňa deje? A aké je vlastne to tvoje tajomstvo?“

„Kde by som len začala. Vieš, možno sa mení doba v technike a vývine všetkého, no sú veci, ktoré sa nanešťastie nemenia. Veci, ktoré sa sami bojíme zmeniť, lebo neveríme, že to dokážeme. Bola som v prvom ročníku strednej školy. Boli sme už všetci v triedach a učitelia pôsobili celkom milo. Keď prišiel čas na zoznamovanie, všimla som si ju. Dievča s modrými očami a krásnymi blond vlasmi, ktoré ostanú vryté do pamäte. Bola nádherná a len čo som ju videla prvýkrát, myslela som si, že bude môj vzor, že možno bude milá a niečo sa od nej naučím. Napríklad, ako mať také zdravé vlasy. Ale v tento deň som zistila, že ma od nej nič dobre nečaká. Poznali sme sa už od základnej. Prvé štyri roky som chodila na základnú školu v mojej rodnej dedine a potom som išla do mesta, keďže škola predtým mala len štvorročnú školskú dochádzku. Štyri roky som strávila posmechom od tohto dievčaťa. Chodila k nám do dediny do školy, lebo bývala neďaleko. V prvom ročníku sa deti druhým posmievajú pre úplne hlúposti, ale ona sa mi vysmievala každý deň. Pamätám si, ako pred celou triednou povedala, že mi odstávajú uši ako slonovi a vlasy mám ako na hnilý pomaranč, keďže boli ryšavé. Takéto posmechy boli už na dennom poriadku. Keď som prišla na novú školu mala som dobrých priateľov a všetci sme spolu vychádzali. No na strednej ma už opäť čakalo peklo. Snažila som sa nevšimáť si ju, no ona mi nedala pokoj. Najprv všetkým povedala, že mám vši a ak ich nechcú odo mňa dostať, majú sa odo mňa držať čo najďalej. To som neriešila, veď radšej nemať priateľov ako mať takých, čo ma aj tak len zradia. Bála som sa to všetko niekomu povedať, to asi chápeš. Smiali sa mi vďaka nej. Robili mi zle vďaka nej. Bola to moja vysnená škola, keďže v tej dobe ich nebolo až tak veľa. No nebola som dosť silná zvládať toto trápenie. Nemala som ani dosť odvahy povedať to

niekomu, a to bol dôvod na najhoršiu vec v mojom živote. Rodičov som presvedčila, že ma škola nebaví, aj keď to nebola pravda. Trápilo ma to, ale moja odvaha postaviť sa tomu bola malá. Bála som sa, že sa mi budú všetci smiať ešte viac, a tak som nakoniec prestúpila na inú školu, ktorú som skončila, aj keď ma vôbec nebavila. Dva roky po skončení strednej školy som sa dozvedela, že dievča, ktoré mi tak ubližovalo, to robilo preto, že mi závidelo. Už v prvom ročníku povedalo všetkým, aby mi nikdy nepovedali kompliment, lebo ich zničí. Závidela mi moje kratšie vlasy, ktoré boli ryšavé, a to bol dôvod, ktorý naopak mne vždy dokazoval, že som iná a že nikam nepatrím. Nebola to pravda, ale to viem až teraz. Vieš, možno som stará a zdá sa ti, že mnohé veci nechápem, ale si jediná, komu som to povedala. Neviem či ti môj príbeh dal dosť odvahy na to, spraviť s tým niečo, no jedno viem. Ak budeš utekať pred tým, čo ťa prenasleduje, tak nemáš šancu utiecť a tvoj cieľ bude čoraz nedosiahnuteľnejší.“

„Stará mama, prepáč mi, ak som ti niekedy neverila. Veľmi si vážim, že si mi to povedala a teraz viem, že sa nemusím báť ísť za svojim cieľom, pretože stále tu bude niekto, kto ma pochopí a podrží ma. Mám predsa teba a svoju rodinu. Teraz viem, že to dokážem. Stojíš pri mne.“

„Pravdaže, moja drahá.“

„Tak mi ešte prosím povedz, prečo máš vždy plno energie a radosti, keď si toho toľko pretrpela?“

„Pretože všetko zlé je na niečo dobré. Na novej strednej škole som spoznala aj tvojho dedka. Zaľúbili sme sa a máme tvoju mamku a tvojho uja. Vieš, ale v živote, ak má byť niečo tak, tak to tak bude, nech už ideš akoukoľvek cestou, a preto, keby som vtedy bola mala viac odvahy a povedala niekomu svoj problém, bola by som možno tu, kde som s oveľa lepším pocitom. Ale, vieš, robila som svoju vysnívanú prácu učiteľky aj napriek inej škole. Bola by som dnes šťastnejšia, lebo som mohla mať dokončenú tú školu, ktorá bola mojím snom, no viem, že by som nemohla pomôcť svojej úžasnej vnučke svojimi skúsenosťami. Podľa mňa to bol ten pravý dôvod na to, prečo som musela zažiť svoj príbeh so šikanou, aby som mohla pomôcť aj ja raz zmeniť svet k lepšiemu. Možno vďaka mne a mojej

pomoci vyštuduješ to, čo ťa baví a vďaka tomu niečo veľké v živote dokážeš. A pre mňa by to bol jeden z pravých dôvodov, prečo som na tomto svete žila a prečo som to všetko zažila. Veď nežijeme na to, aby sme svoje ciele plnili a niečo na tomto svete zanechali?“

Laura Šarišská, 9.B

Ilustrácia: Katarína Olejarová, 7.B

Poznanie

Tento príbeh je o obyčajnom malom chlapcovi. Žiaden výnimočný chlapec to nebol. Jednoducho chlapec ako každý iný behajúci po meste so svojou rodinou. Tento chlapec, o ktorom vám budem rozprávať ja, je chlapec z dediny.

Z dediny medzi zvlnenými kopcami obrastenými vysokými jedľami a smrekmi, ktoré každé ráno rozvoňajú údolie pod nimi, v ktorom tento chlapec býval. Jeho vek sa už dotýkal desiatich rokov. No jeho oči boli stále takzvané slepé. Jeho vlastný svet, v ktorom žil, bol úžasný. Býval v drevenej chalupe po jeho starých rodičoch. Mal rodinu. Rodičov a sestričku ešte menšiu ako on. Jeho rodičia ho nikdy do ničoho netlačili a len máločo zakazovali.

Mohol sa každú chvíľu vkradnúť do svojej izby s počítačom a nepovšimnute tam tráviť aj hodiny, no to preňho nebolo záživné. Koniec koncov, bola jeseň a na ich dlhej a veľkej záhrade bolo plno zábavy. Nikdy by si nedokázal odpustiť, keby aspoň raz za jesenný deň neskočil do suchého lístia, ktoré padalo zo stromov ako farebný jemný dážď.

Chlapec sa práve vyberal vonku. Rodičia poobede takmer vždy zaspali a sestrička tiež. Ticho precupkal k dverám. Dával si pozor, aby drevené dosky na podlahe nezavrzgali. Bez povšimnutia prešiel k dverám. Obul si čižmy, obliekol si bundu a natiahol si na hlavu platenú čiapku. S detským úškrnom a vzrušením v očiach pootvoril dvere a vyplazil sa von. Dvere zavrel a vzal nohy na plecia.

Rozbehol sa. Rozbehol sa po tej ohromnej veľkej záhrade. Bežal po vlašnej jesennej tráve, do jeho tváre svietilo silné veľké slnko. Bežal popri farebných stromoch. Farebnejších ako dúha. Vietor mu prechádzal telom. Bol ako odtrhnutý z reťaze. Smial sa. Smiech sa ozýval malou dedinkou ako spev slávika. Chlapec preskočil plot ich záhrady.

Zastal. Za plotom na veľkej lúke, ktorá sa ťahala ďaleko do neznáma až za obzor, bol jablonoňový sad. Jablone sa skláňali pod váhou jablák k zemi. Chlapec sa dostal až za hranice. Ďalej už nikdy nemal chodiť. Len s rodičmi. No on bol predsa dieťa. Jeho oči žiarili túžbou porušiť pravidlo. Tie jablká boli také krásne a sad taký dlhý. Plný nových vecí. Oblizol si pery. Krv sa mu rozprúdila a on prekročil svoju hranicu. Stíchol.

Nádherou?

Obavami?

To je na vás.

Podišiel k jabloni. Chytil jablko. Bolo hladké. Odtrhol ho. Strom sa zatriasol a chlapec z jablka odhryzol. Kvapky šťavy padli na zem. Chlapec prežul, prehltol. Sladké jablko bolo sladšie ako vôňa agátového kvetu. Zreničky sa mu rozšírili. Svet sa zväčšil. Urobil niečo, čo nemal. Bol plný adrenalínu a šťastia. Chcel od radosti kričať, ale chcel byť aj ticho, aby si ho niekto nevšimol.

Vydal sa ďalej. Okolo uší mu preletovali včely, osy a aj veľké tučné čmeliaky. Jablone sa tiahli k nebu, kde na nich pristávali škorce a drozdy. Vyjedali vnútra jabĺk a zo zeme ich v diaľke zbierali srny.

Chlapec sa cítil ako súčasť sadu.

Ako časť jeho srdca.

Časť toho života, tej pestrosti, toho jasného neba a toho žiarivého slnka.

Tých žlto-červených jabĺk a divokých zvierat, ktoré boli všade.

Nohy brali chlapca ďalej a ďalej.

Zabúdali na hranice.

Jeho srdce bilo s prírodou.

Nechal sa jej odovzdať.

Dal si dole čiapku, aby ucítil ten vietor, ktorý sa prelieval pomedzi stromy. Jeho čižmy zapadali do vysokej trávy. Išiel priamo na obzor. Tam, kde ho to ťahalo. Na obzor a ďalej. Niekedy sa túžil chytiť zapadajúceho slnka. Cítiť jeho vriace plamene na prstoch. A v noci chcel chytiť ten ťadový mesiac. Jeho nedotknutú bledú tvár chcel pocítiť na prstoch. Chcel si zobrať vrece a na obzore pochytať všetky hviezdy a skryť si ich pre seba.

Zrazu zastavil.

Obzrel sa.

Plot záhrady bol tak ďaleko, ale obzor tak blízko. Pozrel na jablko v ruke. Na to červené jablko, z ktorého vytekala šťava na jeho prsty, ktoré sa mu zlepovali. Prezrel si ho. V jeho hlave svietila kontrolka, že je príliš ďaleko od domova. Od tepla, od jeho rodiny, od jeho sestričky.

Ale na druhej strane bolo pokušenie.

Nebol ten typ, ktorý pokušeniu odoláva. Obzrel sa za obzorom a rozbehol sa za ním. Rozbehol sa, aby ho výčitky nechytily.

Bežal.

Tráva mu šušťala popod nohy a jablone sa okolo neho mihali. Vtáci a zvieratá spozorneli.

Pozerali na chlapca, ktorý bežal za svojim snom.

Za zakázaným snom.

Bežal a nič ho nezastavovalo. Srdce mu tíklo a dych sa zrýchľoval. Plot sa vzdával. No v tom sa mu do cesty postavil koreň.

Koreň vo vysokej tráve.

Nepovšimnutý.

Dokonca aj ním.

Chlapec zakopol. Spadol. Tráva sa pod ním pritlačila k zemi. Hlina sa mu obtrela o dlane. Chlapec zostal ležať. Koreň nemo hľadel na ležiacu postavu a chlapec naňho.

Usmial sa.

Pustil jablko.

Zosmutnel.

Posadil sa.

Pozrel sa na ďaleký plot.

Čo robí? Kam mieri?

Zavrčal.

Postavil sa.

Zdvihol jablko a hodil ho po obzore. Obrátil sa a rozbehol sa späť. Došiel k plotu a opäť ho preliezol.

Odkráčal späť do domu. Rodičia stále spali. Chlapec si dal dole bundu, čižmy a čiapku. Došiel k rodičom a ľahol si k nim. Od tej chvíle si uvedomil, že pravidlá a hranice sa neporušujú a aj keď bol malý, príroda ho naučila, že nemôže chcieť všetko. Každý ma hranice, ktoré sa nedajú prekročiť a keď sa prekročia, tak cesta za nimi je síce lákavá, ale ťažká. Nikdy nezabudne na to, čo ho svet naučil. Treba ísť tam, kde to poznáme, máme ísť po cestách, ktoré poznáme, lebo ľahko zakopneme.

Musíme objavovať,

ale postupne.

O tom je predsa život. Nechciet všetko a napredovať

postupne.

Teraz je preňho podstatná rodina a jeho priatelia.

Avšak neznámo

je *vzrušujúce*.

Sofia Murčinková, 9.A

Ilustrácia: Ke Yu Li, 8.A

ANEKDOTY (6.B)

1. Juraj: „pani učiteľka, keď je Slovák a Slovenka, tak je aj Úhor a Úhorka?“
2. Na geografii: „Z akých svetových strán k nám prichádzajú vetry?“
Odpoveď: „Z južnej strany strednej časti človeka.“

3. Cez prestávku povedala Natália: „Minulý rok sme boli preč, to znamená, že máme VYV.“
4. Na hodine THD: „Tereza, dokedy tu chceš byť?“ Tereza: „Nie.“
5. Cez prestávku pred geografiou hovorí Natálka: „V dubovom lese rastie najviac živočíchov.“
6. „Čo prinášajú príslovia?“ „Porekadlá“

Ilustrácia: Nina Vašková, 8.A

Slovo na záver

Veríme, že Vás naša tvorba zaujala a dostali ste sa až na koniec.

Ako ste si všimli, mali ste čo čítať a neboli to iba narýchlo vytvorené texty, ale kvalitné diela, kde žiaci naozaj vložili kus seba a snažili sa v nich odovzdať Vám dôležité posolstvá. Ich snaha nebola ocenená iba vyučujúcimi, získali úspechy v celoslovenských súťažiach. Nevena Kraviarová získala s poviedkou *Inzerát roka!* 2. miesto v literárnej súťaži Literárny Lučenec a pred pár dňami obdržala pozvánku na slávnostné vyhodnotenie súťaže Pocta Rázusovcom Klára Vaščáková s poviedkou *Čiernobiele fotografie*.

Chceme Vás týmto povzbudiť aj k Vašej vlastnej tvorbe. Stačí chytiť pero a preniesť myšlienky z Vášho vnútra na papier. Taktiež radi privítame akýkoľvek iný text, či už interview, referát, úvahu a pod. Keď sa rozhodnete nás potešiť, texty odovzdávajte nižšie vymenovaným členom redakčnej rady.

Ďakujeme!

Zloženie redakčnej rady

učitelia: Mgr. Mária Popjaková, Mgr. Katarína Pappová,

Mgr. Nikola Varcholíková

žiaci: Klára Vaščáková (8.A), Hana Vorobelová (8.A),

Nina Vašková (8.A), Soňa Tabačáková (8.B),

Karolína Hudá (9.A), Michaela Čebrová (9. A),

Laura Šarišská (9.B), Nevena Kraviarová (9.A)

Ke Yu Li (8.A)